

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27.04.2022 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. po rozpoznaniu wniosku z dnia 31.12.2021 r. odmówił T. P. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 15.04.2022 r. ustaliła, że T. P. nie jest niezdolny do pracy. Na podstawie dowodów dołączonych do wniosku uzyskanych w wyniku przeprowadzonego postępowania Zakład przyjął za udowodnione okresy w Polsce 4 dni. Okresy składkowe wynoszą 3 dni okresy nieskładkowe wynoszą 1 dzień. Organ wskazał, iż po uzyskaniu potwierdzenia okresów zatrudnienia na terenie Holandii wyda decyzję z łącznymi okresami zatrudnienia w Polsce i Holandii.

/decyzja k. 46 akt ZUS/

Decyzją z dnia 13.07.2022 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. po rozpoznaniu wniosku z dnia 31.12.2021 r. oraz po zakończeniu postępowania z holenderską instytucją ubezpieczeniową odmówił T. P. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 15.04.2022 r. ustaliła, że T. P. nie jest niezdolny do pracy. Ponadto wskazano iż wnioskodawca nie spełnia również warunku określonego w art. 57 ust. 1 pkt 2 ponieważ w dziesięcioleciu przypadającym przed dniem zgłoszenia wniosku o rentę tj 31.12.2011 do 30.12.2021 r. nie udowodnił wymaganych 5 lat okresów składkowych i nieskładkowych. Udowodniony okres wynosi łącznie rok 7 miesięcy i 18 dni, w tym okresy składkowe polskie 3 dni, okresy składkowe zagraniczne 1 rok, 2 miesiące i 18 dni oraz okresy nieskładkowe polskie uwzględnione w wymiarze nie przekraczającym 1/3 udowodnionych okresów składkowych polskich i zagranicznych tj. 4 miesiące i 27 dni.

/ decyzja k. 55/

Odwołania od powyższych decyzji złożył T. P. wnosząc o ich zmianę poprzez przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu swego stanowiska podniósł, że jego stan zdrowia – uszkodzenie ręki prawej – wiodącej z uwzględnieniem ograniczenia ruchomości i dolegliwości bólowych, uzasadnia stwierdzenie, iż jest osobą niezdolną do pracy. Ponadto wskazał, iż z uwagi na fakt, że uraz ręki i niezdolność do pracy powstały w wyniku wypadku w drodze z pracy do domu w jego przypadku w świetle art. 57 a ustawy emerytalnej warunek określony w art. 57 ust. 1 pkt 2 nie ma zastosowania.

/odwołanie k. 3-5 sygn. akt VIII U 1529/22 odwołanie k. 3-5 akt VIII U 2251/22/

W odpowiedziach na odwołania, organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując argumentację jak w zaskarżonych decyzjach.

/odpowiedź na odwołanie k. 7-8 sygn. akt VIII U 1529/22 pismo k. 6 akt VIII U 2251/22/

Sprawy z obu odwołań zostały połączone do wspólnego rozpoznania.

/postanowienie – k. 8/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca T. P. urodził się (...), ma wykształcenie średnie ogólne, pracował jako pracownik sprząający.

/ bezsporne/

W dniu 15.07.2020 r. wnioskodawca jadąc rowerem doznał wypadku w drodze z pracy do domu, w wyniku którego doznał urazu ręki - przestawienie, złamanie nasady dalszej prawej kości promieniowej.

/ bezsporne, dokumentacja wypadkowa w aktach ZUS/

W dniu 31.12.2021 r. po wyczerpaniu okresu zasiłkowego i 12 miesięcy świadczenia rehabilitacyjnego ubezpieczony złożył wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

/ bezsporne, wniosek k. 1-5 akt ZUS/

Lekarz Orzecznik ZUS rozpoznał u wnioskodawcy przebyte zagojone złamanie dalszej kości promieniowej prawej i kości łódeczkowatej oraz kompleksu chrząstki trójkątnej leczone zachowawczo z utrwalonym nieznacznym ograniczeniem ruchów nadgarstka prawego z zachowaną siłą mięśniową chwytą. Orzeczeniem z dnia 18.03.2022 r. Lekarz Orzecznik ZUS stwierdził, że z uwagi na posiadane schorzenia, nie stwierdza się naruszenia sprawności organizmu w stopniu uzasadniającym długotrwałą niezdolność do pracy zgodnie z poziomem kompetencji zawodowych.

/opinia lekarska k. 45-46 dokumentacji medycznej ZUS, orzeczenie k. 34 akt ZUS/

W dniu 30.03.2022 do ZUS wpłynął sprzeciw wnioskodawcy od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS i żądanie rozpatrzenia sprawy przez Komisję Lekarską ZUS. Wnioskodawca podniósł, że z uwagi na stan zdrowia wbrew zapatrywaniu Lekarza Orzecznika jest niezdolny do pracy.

/sprzeciw – k. 69, 72 dokumentacji medycznej ZUS/

Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 15.04.2022, rozpoznając u wnioskodawcy przebyte stawowe złamanie nadgarstka prawego leczone zachowawczo z nieznacznym ograniczeniem ruchomości w stawie nadgarstkowym u badanego praworęcznego nadgarstka prawego, w całości podtrzymała wnioski Lekarza Orzecznika nie stwierdzając u ubezpieczonego ograniczenia sprawności organizmu dającego podstawy do orzeczenia dalszej niezdolności do pracy na poziomie II posiadanych kompetencji zawodowych.

/opinia lekarska k. 74-76 dokumentacji medycznej akt ZUS, orzeczenie k. 35 akt ZUS/

W wyniku powyższego orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 15.04.2022 organ rentowy zaskarżonymi decyzjami z dnia 27.04. 2022 r. i 13.07.2022 r. odmówił T. P. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

/decyzje k. 46 i 55 akt ZUS/

U T. P. w sądowym badaniu przez biegłego specjalistę w zakresie ortopedii i traumatologii rozpoznaje się stan po załamaniu końca dalszego prawej kości promieniowej oraz złamaniu prawej kości łódeczkowatej. U wnioskodawcy po przebytym urazie doszło do ograniczenia funkcji nadgarstka prawego co potwierdza przeprowadzone naoczne badanie ortopedyczne, jednakże opisane zaburzenie tej funkcji nie jest na tyle nasilone, aby uznać je za przyczynę niezdolności wnioskodawcy do pracy, zarówno częściowej jak i trwałej. Wnioskodawca z ortopedycznego punktu widzenia jest zdolny do wykonywania pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami. Fakt, że wnioskodawca jest zakwalifikowany do operacji artroskopii nadgarstka prawego nie jest jednoznaczny z uznaniem go za niezdolnego do pracy. Wskazana artroskopia jest zakwalifikowana jako zabieg planowy i do czasu hospitalizacji wnioskodawca może wykonywać pracę zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami. Dokonując wskazanej oceny biegły zapoznał się z całą dokumentacją w tym wynikami badań obrazowych, ale ocena zdolności do pracy dokonywana jest głównie na podstawie oceny sprawności narządu ruchu a ta opisana u wnioskodawcy pozwoliła na stwierdzenie, że jest on zdolny do pracy.

/ pisemna opinia biegłego ortopedy P. S. k. 39-42 pisemna opinia uzupełniająca k. 58-59/

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał w oparciu o załączone akta organu rentowego, dokumentację lekarską w tym dokumentację przedłożoną przez wnioskodawcę w toku procesu, opinię biegłego lekarza ortopedy -traumatologa.

Opinię biegłego ortopedy Sąd uznał za wiarygodną, została bowiem ona sporządzona przez biegłego o specjalności właściwej z punktu widzenia schorzeń, na jakie cierpi wnioskodawca. Biegły nadto w sposób wyczerpujący określił schorzenia, jakie występują u T. P. i kompleksowo ocenił ich znaczenie dla jego zdolności do pracy, odnosząc swą ocenę do kwalifikacji zawodowych. Wydana w sprawie opinia jest logiczna, spójna i rzetelnie opisuje stan zdrowia ubezpieczonego, stanowiąc tym samym wiarygodne źródło dowodowe. Opinia ta została wydana w oparciu o pełną dokumentację medyczną wnioskodawcy oraz po uprzednim zbadaniu ubezpieczonego.

Sąd ma przy tym na uwadze, iż ubezpieczony po zapoznaniu się z treścią opinii biegłego ortopedy nie zgadzał się z jego wnioskami podważając obiektywizm biegłego i poprawność jego oceny domagał się przeprowadzenia dowodu z opinii uzupełniającej innego biegłego tej samej specjalności. Przy tym jednocześnie poza własną oceną swojego stanu zdrowia i krytyką oceny biegłego nie przedstawił do niej jakichkolwiek merytorycznych zarzutów pozwalających na uznanie, iż opinie wydano w sposób nierzetelny a wynikające z niej wnioski nie mają oparcia w rzeczywistym stanie rzeczy.

Wskazać należy że opiniujący w sprawie biegły ortopeda w sposób przejrzysty i wyczerpujący opisał stan zdrowia wnioskodawcy z uwzględnieniem wszelkiej dostępnej dokumentacji medycznej ponadto z uwzględnieniem schorzeń wnioskodawcy ocenił poziom i stopień naruszenia sprawności jego organizmu rzutujący na brak stwierdzenia jego niezdolności do pracy odnosząc to do poziomu kwalifikacji i kompetencji zawodowych. Analiza opinii biegłego pozwala uznać, iż ten wnikliwie zapoznał się z dokumentacją medyczną ubezpieczonego i dokumentacją przedłożoną w procesie, historią jego choroby, i wyciągnął zarówno z tych dowodów oraz z osobistego badania ubezpieczonego stanowcze wnioski w zakresie oceny jego zdolności do pracy, które zostały umotywowane w sposób niebudzący wątpliwości. Biegły odniósł się też do zastrzeżeń i zarzutów ubezpieczonego w opinii uzupełniającej wykazując ich bezzasadność. To natomiast, iż ostatecznie wnioskodawca subiektywnie inaczej niż biegły ocenia dokumentację medyczną i stan własnego zdrowia, ocenę procesu leczenia, bez przedstawienia konkretnych i jednoznacznych zarzutów, które dyskwalifikowałyby opinię biegłego ortopedy jako nierzetelną, stanowi jedynie polemikę z wnioskami końcowymi tej opinii i co za tym idzie nie może odnieść skutku tylko z tego powodu, że strona powodowa jest niezadowolona z dokonanej przez biegłego oceny. Wnioski wypływające z opinii biegłego ortopedy należy więc uznać za kompletne i miarodajne dla rozstrzygnięcia. W konsekwencji powyższego czyniąc ustalenia Sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt 5 kpc pominął wniosek ubezpieczonego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego ortopedy, jako zmierzający wyłącznie do przedłużania postępowania.

Podnieść należy, iż Sąd nie znalazł żadnych uzasadnionych podstaw by uwzględnić wnioski strony powodowej o wyłączenie biegłego. Podkreślenia wymaga, iż zgodnie z art. 281 § 1 kpc aż do ukończenia czynności biegłego strona może żądać jego wyłączenia z przyczyn, z jakich można żądać wyłączenia sędziego. Gdy strona zgłasza wniosek o wyłączenie biegłego po rozpoczęciu przez niego czynności, obowiązana jest uprawdopodobnić, że przyczyna wyłączenia powstała później lub że przedtem nie była jej znana. Przyczyną wyłączenia biegłego jest możliwość istnienia wątpliwości co do jego bezstronności. Ocena czy dana okoliczność uzasadnia wątpliwości co do bezstronności konkretnego sędziego/biegłego, powinna być dokonywana z perspektywy postronnego obserwatora. Za okoliczność uzasadniającą wątpliwości co do bezstronności należy uznać rodzaj emocjonalnego zaangażowania biegłego w odniesieniu do strony postępowania sądowego bądź jej przedstawiciela. W judykaturze wskazuje się na przykłady relacji mogących ewentualnie uzasadniać wątpliwości co do bezstronności w konkretnej sprawie, a są to: przyjaźń, nienawiść, więź rodzinna, powiązania majątkowe, gospodarcze, jak również ujawniona niechęć lub sympatia do strony albo faworyzowanie jednej ze stron kosztem drugiej. Strona nie może składać wniosku o wyłączenie biegłego na tej podstawie, że opinia biegłego jest dla niej niekorzystna. Samo niezadowolenie strony z treści sporządzonej opinii nie stanowi okoliczności, która mogłaby rodzić obiektywnie uzasadnione wątpliwości co do bezstronności biegłego sądowego. /I ACa 342/14 - wyrok SA Łódź z dnia 02-10-2014/. Na gruncie przedmiotowej sprawy strona powodowa domagając się wyłączenia biegłych nie wskazała, na żadne tego rodzaju okoliczności. Ponadto co znamienne wniosek o wyłączenie wskazanego biegłego strona złożyła już po zakończeniu przez niego czynności znając treść wydanej w sprawie opinii i nie podając żadnych przyczyn, dla których z wnioskiem tym nie wystąpiła wcześniej. Tym samym już

z tych względów brak było podstaw do uznania wskazanego wniosku za uzasadniony. W konsekwencji opinia biegłego mogła stanowić podstawę orzekania, a wniosek o wyłączenie biegłego został oddalony.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2022 r. poz. 504.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w wymienionych okresach składkowych lub nieskładkowych albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W myśl art. 57 ust. 2 warunku, o którym mowa w przepisie ust. 1 pkt 3 art. 57, nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Zgodnie z Art. 57a ustawy warunek określony w art. 57 ust. 1 pkt 2 nie jest wymagany od ubezpieczonego, którego niezdolność do pracy jest spowodowana wypadkiem w drodze do pracy lub z pracy.

Zgodnie z art. 58 ust. 1 i 2 w/w ustawy warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego uważa się za spełniony jeżeli wynosi on łącznie co najmniej 5 lat dla osób u których niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat. Okres ten powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed dniem złożenia wniosku o świadczenie lub przed dniem powstania niezdolności do pracy.

Zgodnie z art. 58 ust.4 warunku powyższego nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy, o którym mowa w art. 6, wynoszący co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny i jest całkowicie niezdolny do pracy.

W myśl art. 12 ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne /art. 13 ust. 1/.

Warunki wskazane w art. 57 w/w ustawy muszą być spełnione łącznie by istniały podstawy do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W odniesieniu do odwołującego się nie został spełniony warunek niezdolności do pracy.

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego w tym opinii biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii skarżący przy uwzględnieniu posiadanych przez niego schorzeń, jest jednak zdolny do wykonywania pracy zgodnie z kwalifikacjami. W ocenie Sądu biegły w swojej opinii wyczerpująco wyjaśnił dlaczego w taki właśnie sposób ocenił zdolność wnioskodawcy do wykonywania pracy zarobkowej. Opinia biegłego oceniająca stan zdrowia wnioskodawcy szczegółowo tłumaczy dlaczego naruszenie sprawności organizmu skarżącego nie przekłada się na

zdolność świadczenia przez niego pracy. Brak jest przy tym, w ocenie Sądu, podstaw by kwestionować rzetelność i merytoryczną poprawność wskazanej opinii, została ona bowiem sporządzona zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym jej przedmiot. Biegły ortopeda na podstawie przedstawionej dokumentacji leczenia i badania wnioskodawcy zdiagnozował schorzenia doznane w związku z wypadkiem, ocenił stopień ich zaawansowania, a przede wszystkim jednoznacznie wypowiedział się co do sprawności organizmu wnioskodawcy i wpływu dolegliwości na jego zdolność do pracy. Sąd podzielił opinię biegłej uznając, że była pełna, jasna i nie prowadziła do sprzecznych wniosków.

Podkreślić należy, że przy ocenie opinii biegłych lekarzy Sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego. (por wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 roku, II URN 228/87, (...) Wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 4 lipca 2018 r. III AUa 1328/17 Legalis numer 1824314). Sposób motywowania oraz stopień stanowczości wniosków wyrażonych w opinii biegłych jest jednym z podstawowych kryteriów oceny dokonywanej przez Sąd, niezależnie od kryteriów zgodności z zasadami wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego oraz podstaw teoretycznych opinii (tak postanowienie SN z 27 listopada 2000 r., I CKN 1170/98, OSNC 2001 nr 4 poz. 84). Tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPiUS 2002/1/26). Sąd nie jest obowiązany dążyć do sytuacji, aby opinia biegłego (biegłych) przekonała strony sporu. Wystarczy, że opinia jest przekonująca dla sądu, który wiążąco ocenia, czy biegły wyjaśnił wątpliwości zgłoszone przez stronę. Granicę obowiązku prowadzenia przez sąd postępowania dowodowego wyznacza podlegająca kontroli instancyjnej ocena, czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy (wyr. SN z 25.9.1997 r., II UKN 271/97, OSNP 1998, Nr 14, poz. 430). Dostateczne wyjaśnienie okoliczności spornych w sprawie nie jest równoznaczne z uzyskaniem dowodu korzystnego dla strony niezadowolonej z faktów wynikających z dowodów dotychczas przeprowadzonych (wyrok SN z 28 lutego 2001 roku, II UKN 233/00 L.).

Znamiennym jest, iż wnioski wynikające z wydanej w sprawie opinii biegłego ortopedę dotyczące zdolności do pracy odwołującego nie zostały skutecznie merytorycznie zakwestionowane przez stronę powodową. Wnioskodawca, zgłaszając zarzuty do opinii biegłego nie zgadzając się z jej treścią wyłącznie polemizował z jej wnioskami subiektywnie opisując własny stan zdrowia i dokumentację medyczną nie przedstawiając argumentów podważających wartość dowodową tej opinii co do meritum prezentując jedynie swój własny pogląd co do zdolności do podjęcia pracy.

O nabyciu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy nie mogą przesądzać subiektywne odczucia osoby ubezpieczonej. /III AUa 12/21 - wyrok SA Szczecin z dnia 21-04-2021/ Jeśli w sprawie o rentę z tytułu niezdolności do pracy przedmiotem sporu jest ocena stanu zdrowia osoby ubiegającej się o to świadczenie, to taka ocena jako wymagająca wiadomości specjalnych musi być dokonywana z udziałem biegłych lekarzy reprezentujących odpowiednie specjalności medyczne (art. 278 § 1 i następne KPC) i opierać się przede wszystkim na wnioskach wynikających ze sporządzonych przez tych biegłych opiniach. Specyfika dowodu z opinii biegłego (biegłych) polega zaś m.in. na tym, że jeżeli taki dowód (dowody) został już przez sąd dopuszczony, to stosownie do art. 286 KPC, opinii dodatkowego biegłego można żądać jedynie „w razie potrzeby”. Zarzuty dotyczące nieuwzględnienia wniosków o przeprowadzenie dowodów z opinii kolejnych biegłych nie mogą natomiast odnieść skutku, jeżeli wydane już przez biegłych opinie wyjaśniają istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, a ich fachowość i rzetelność nie została w żaden sposób podważona. Przepisy Kodeksu postępowania cywilnego nie przewidują również obowiązku uzupełnienia już sporządzonej opinii czy to na piśmie, czy też w formie ustnej do protokołu rozprawy w każdym wypadku. Pozostawiają one sądowi decyzję, czy opinia wymaga dodatkowych wyjaśnień ze strony jej autora, a także, czy wyjaśnienia te powinny być złożone w formie ustnej czy w formie pisemnej. Potrzeba taka nie może być jedynie wynikiem niezadowolonej strony z niekorzystnego dla niej wydzwiku konkluzji opinii, lecz być następstwem umotywowanej krytyki dotychczasowej opinii /III UK 478/18 - postanowienie SN - Izba Pracy z dnia 29-01-2020 r./ Ocena niezdolności do pracy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wymaga wiadomości specjalnych, które posiadają biegli lekarze specjaliści z zakresu schorzeń wcześniej rozpoznanych u wnioskodawcy. Sąd zarazem nie ma obowiązku dopuszczania dowodu z dalszej opinii od tych samych biegłych lub innych biegłych, jeżeli już sporządzone w sprawie opinie są jednoznaczne

i tak przekonujące, że określoną okoliczność uznaje za wyjaśnioną. Potrzeba powołania innego biegłego nie może być jedynie wynikiem niezadowolenia strony z dotychczas złożonych opinii, lecz musi być następstwem umotywowanej krytyki dotychczasowych opinii. Nie ma uzasadnienia wniosków o powołanie kolejnego biegłego jedynie w sytuacji, gdy złożone opinie są niekorzystne dla strony. Dopuszczenie dodatkowej opinii w takiej sytuacji prowadziłoby bowiem do uwzględnienia kolejnych wniosków strony dopóty, dopóki nie zostałaby złożona opinia w pełni ją zadowalająca, co jest niedopuszczalne. /III AUa 575/19 - wyrok SA Lublin z dnia 11-03-2020/

Na gruncie rozpoznawanego przypadku wydający w sprawie opinię biegły ortopeda jednoznacznie stwierdził, iż na dzień wydania zaskarżonej decyzji, stwierdzane u wnioskodawcy naruszenie sprawności organizmu nie powoduje jego niezdolności do wykonywania pracy zarobkowej. Wnioskodawca domagając się przeprowadzenia dowodów z opinii innego biegłego tej specjalności wskazanych wniosków nie podważył, podtrzymując wyłącznie własną subiektywną opinię co do swojego stanu zdrowia.

Sąd przy tym nie neguje – wynika to bowiem z treści opinii, iż wnioskodawca jest osobą obciążoną schorzeniami spowodowanymi urazem ręki, jednakże powyższe samo w sobie żadną miarą nie może być utożsamiane z nieudolnością do pracy (art. 12 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych). Biologiczny stan kalectwa lub choroba, które nie powodują naruszenia sprawności organizmu w stopniu mającym wpływ na zdolność do pracy dotychczas wykonywanej lub innej mieszczącej się w ramach posiadanych lub możliwych do uzyskania kwalifikacji, przesądzają o braku prawa do świadczenia rentowego. /III AUa 812/20 - wyrok SA Lublin z dnia 21-10-2020/ Sam fakt występowania dysfunkcji organizmu w związku ze schorzeniami wnioskodawcy nie determinuje istnienia jego niezdolności do pracy, istotne jest czy i w jakim zakresie schorzenia te wpływają na utratę zdolności do pracy. Oceny w tym przedmiocie dokonują biegli, posiadający odpowiednie wiadomości specjalne, w oparciu o dokumentację medyczną oraz wyniki badania odwołującego się. /III AUa 128/21 - wyrok SA Lublin z dnia 01-07-2021/.

Wnioskodawca, w świetle zgromadzonych w sprawie dowodów z uwagi na posiadane schorzenia nie jest osobą niezdolną do pracy zarobkowej zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami. W konsekwencji wobec braku dowodów potwierdzających stanowisko ubezpieczonego, żądanie odwołania zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania wnioskodawcy prawa o renty nie mogło zostać zaakceptowane.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴§ 1 kpc oddalił odwołanie wnioskodawcy jako bezzasadne.